

El dirigent d'ERC Josep Huguet aborda en aquest article les causes de l'última patacada electoral de la formació republicana, que atribueix fonamentalment a la divisió interna i a les «frivolitats i genialitats» d'alguns dirigents, i reivindica per al seu

partit un paper central en l'avanç de Catalunya cap a una societat més oberta i progressista, cosa que, assegura, li ha fet guanyar les crítiques dels «conservadors de tots els pelatges, d'esquerres o de dretes».

L'esquerra inquieta

Esquerra necessita dirigents seriosos que no venguin mirallets que desencanten l'electorat

JOSEP
Huguet

MEMBRE DEL CONSELL
NACIONAL D'ERC

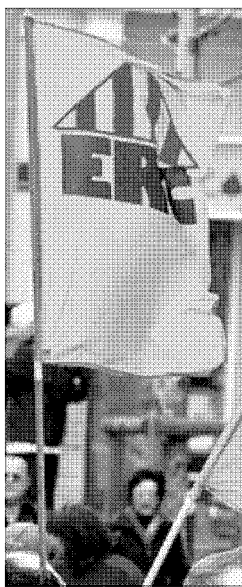
L'esquerra catalana independent té al davant un Congrés per decidir el rumb per als propers anys. I ho fa després d'haver culminat a la baixa el cicle més alt de la seva trajectòria política després de la República. L'Esquerra de **Barrera** i **Hortala** es movia entre el 2% i 5% dels vots, superat el resultat extraordinari del 1980, i entre 0 i 1 diputats a Madrid i 5-6 a Catalunya. L'Esquerra de Colom es mou entre el 4% i 9%, 1 diputat a Madrid i 11-13 a Catalunya. Aquesta és la situació de la primera legislatura **Carod**, que es multiplica per dos innovant en tots els àmbits d'interès social i per la desgraciada política de govern i de pactes del darrer pujolisme atrapat en els tentacles del PP. Passem al 12-16% i els 8 diputats a Madrid i 23 a Catalunya.

El suflet creat pel paper de víctima s'ha desinflat i la pèrdua de la virginitat en estar al govern, juntament amb algunes giragonses no

compres per l'electorat, ens han tornat a situar en la línia de creixement històric més contingut: entre el 8% i el 14%. Però Esquerra continua sent la tercera força en les eleccions nacionals i municipals i l'única present a tot el territori juntament amb les dues grans. I això en només 15 anys d'independentisme amb presència institucional (l'Esquerra del 31 era federal). Escòcia en porta 75; el Quebec, 50; Euskadi, 35...

ERC és el principal factor de canvi a Catalunya: per això conservadors de tots els pelatges la combaten

L'electorat i la militància d'Esquerra representen la gent més inquieta de Catalunya, la més insatisfeta amb el grau de democràcia, justícia social i llibertat nacional de què gaudim i la més activa. De la mateixa manera que Esquerra ha estat determinant en qüestions clau dels darrers quatre anys, ara vol re-situar la seva brúixola per tornar-ho

a ser en la propera dècada. Esquerra és el principal factor del canvi a Catalunya i per això els conservadors de tots els pelatges, siguin d'esquerra o de dreta, enfoquen les seves crítiques al partit. Per això, cal ser conscients que amb el cap fred i sense caure en l'error de reproduir en el si del partit els debats induïts per la dreta catalanista i l'esquerra sucursalista que dominen les principals línies comunicatives del país, Esquerra pot tornar a esdevenir

Sense nosaltres el país quedaria en mans de la 'sociovergència' que va paralyzar el país 20 anys

molt ràpidament el principal catalitzador del canvi tranquil que la majoria sociològica de centreesquerra vol. I que sense nosaltres quedaria en mans de l'oasi *sociovergent* que durant dues dècades va paralyzar el país deixant tots els problemes estructurals per resoldre: déficit fiscal, infraestructures, autogovern, divorci de la Catalunya me-

tropolitana i la rural, predominis del clientelisme per sobre de l'impuls a la societat civil...

ERC ha estat decisiva en aspectes clau: formació de dos governs de centreesquerra catalanista a la Generalitat amb programes de regeneració democràtica, desenvolupament de l'Estat de benestar: salut, educació; cohesió social amb polítiques de xoc de minimització de la problemàtica de la immigració, transformació de l'economia industrial tradicional en economia del coneixement, defensa de la identitat aconseguint la independència virtual amb el domini .cat, etcètera. I a Madrid, aturant el transvasament de l'Ebre, promouent la llei de la dependència i liderant la reforma de l'Estatut i la recuperació de la memòria històrica. Només en aquests dos darrers temes els objectius han estat parcials. Pretendre que amb el 15% de vots a Catalunya i el 2% a Espanya es puguin assolir sempre tots els objectius és propi de somiatruïtes o de gent que ja li agradaria que Esquerra retornés a la marginalitat dels anys 80.

¿PER QUÈ no ens han premiat els electors? Per les frivolitats i les genialitats que sense passar per debats interns dirigents del partit han fet posant en gris el treball rigorós i a voltes risc d'Esquerra, l'únic que ens pot fer avançar sense derrapades i acceleracions brusques. Per les mancances organitzatives i de direcció d'un partit que ha passat de 3.000 a 10.000 militants en quatre anys i que ha hagut de vestir amb centenars de responsables el Govern català, el de centenars d'ajuntaments i de tres diputacions.

Necessitem dirigents seriosos que no venguin mirallets que acaben provocant desercions entre l'electorat cansat que se'l sotmeti a la dutxa escocesa, amb una de freda i una altra de calenta. Un partit adult, que sap llegir enquestes sociològiques, que sap què interessa al 1.800.000 ciutadans que a Catalunya es declaren de centreesquerra, més o menys catalanista, i que no improvisa posicions en base a la darrera conversa de cafè, per l'article d'opinió de qualsevol columna *sociovergent* o pel mal humor de la minoria crítica permanentment empenyada. Línia estratègica clara, treball dur per l'hegemonia social, coalicions de govern amb programes de canvi estructural que poden variar en funció de la conjuntura, però sempre tenint present l'ADN d'Esquerra: vocació de partit majoritari de govern al servei dels sectors populars.

Esperem que el debat precongessual sigui una lliçó pel sistema de partits de Catalunya, pel debat de les idees i la capacitat de negociació. Una mostra de l'Esquerra inquieta que convé a la majoria del país, l'Esquerra que inquieta els poders de l'estatu quo.